

SKL och folkbildningspolitiken

Förord

Sedan Folkbildningsrådets bildande 1992 har Landstingsförbundet och sedan 2005 Sveriges Kommuner och Landsting varit en av rådets tre instiftare och medlemsorganisationer. Ett annat viktigt folkbildningspolitiskt uppdrag som sedan flera decennier tillbaka funnits på Landstingsförbundet/SKL är att årligen rekommendera en nivå för den interkommunala ersättningen som betalas ut av landsting vars mantalsskrivna medlemmar deltar i folkhögskolestudier i annat län.

Under 2000-talet har utformningen av och storleken på såväl de lokala som regionala folkbildningsbidragen kommit att ändras kraftigt. SKL vill inta en tydlig position i denna utveckling. Samtidigt som SKL påkallar medlemmarnas uppmärksamhet på denna oroande utveckling vill förbundet även peka på förändringsbehov som finns inom politikområdet. Ett av de mest slående är behoven av förstärkt dialog mellan lokala/regionala beslutsfattare och folkbildningens företrädare. Utan bärande dialoger är utsikterna för att vända trenden minst sagt dåliga.

En motsvarande förstärkt dialog behövs även mellan lokal, regional och nationell nivå. Folkbildningen spelar en viktig roll i samhällsutvecklingen. För att detta ska bli verklighet så behövs goda förutsättningar, inte minst ekonomiska, för folkbildningens organisationer. Här menar förbundet att det behövs mer av återkommande diskussioner mellan nivåerna för ökad samsyn och förbättrat utfall.

Vi hoppas naturligtvis att detta dokument kan bidra till att vända utvecklingen. Samtidigt vill förbundet också peka på utmaningen för folkbildningens organisationer – ansvaret för ett förstärkt samspel mellan landsting/kommuner respektive folkbildning åvilar också folkhögskolorna och studieförbunden.

Stockholm i oktober 2012

Sveriges Kommuner och Landsting

Anders Knape
Ordförande

Innehåll

SKL och folkbildningspolitiken	4
1. Inledning.....	4
2. SKL anser.....	5
Den fria och frivilliga bildningsverksamheten	5
Ansvarsfördelning mellan de offentliga myndighetsnivåerna i Sverige.....	5
Kommunerna och bildningsverksamhet	6
Landstingen och bildningsverksamhet	7
Kulturpolitiken och bildningen	8
En framtida rollfördelning i den nationella folkbildningspolitiken.....	8
3. SKL kommer att.....	9
En folkbildningspolitikens "new deal"	9

SKL och folkbildningspolitiken

Fastställd av SKL:s styrelse den 15 juni 2012

1. Inledning

Stödet för verksamheten i folkbildningens organisationer är på många håll i Sverige föremål för prövning och neddragning. Bland kommuner har de ekonomiska bidragen till studieförbunden styvt halverats över de två senaste årtiondena, ett 20-tal kommuner ger inget stöd överhuvudtaget. Landstingens stöd till folkhögskolor är relativt intakta även om en svag förskjutning av resurser till egna skolor kan skönjas.

Fortsätter denna utveckling, med en årlig minskning på i genomsnitt 16 miljoner kr per år, kommer det sista kommunala bidraget att betalas ut runt år 2030. Det kan tyckas långt fram i tiden men är knappast någon löftesrik framtid för flera av de studieförbund som vid den tiden närmar sig sitt 100-års firande.

SKL ser med oro på utvecklingen. Kommunala bidrag är förvisso inte avgörande för studieförbundens cirkel-, kultur- och programverksamhet – dessa verksamheter lever vidare så länge efterfrågan i befolkningen finns, vare sig höga eller subventionerade avgifter. Nej, det är den försvagade kontakten mellan kommunala företrädare och folkbildningens aktörer som är mest bekymmersam. Lokalt riskeras en viktig del av samhällslivet, kommunerna går miste om den kraft bildningsverksamhet i civilsamhället utgör när den är som bäst och omvänt så förlorar bildningsorganisationerna successivt sin ”lokala och regionala betydelse”.

SKL kommer därför i föreliggande dokument peka ut ett antal önskvärda reformer inom folkbildningsområdet med syftet att engagemanget och incitamenten för kommuner och landsting stärks. Några reformer ligger i SKL:s egna händer, vilket kommer att tydliggöras. Andra reformer är förslag där antingen ett samarbete mellan nationella parter behövs alternativt där andra aktörer behöver agera för att möjliggöra vad förbundet menar vara en nödvändig utveckling.

2. SKL anser

Den fria och frivilliga bildningsverksamheten

Sverige har en nära på unik tradition av bildningsverksamhet inom de klassiska folkrörelserna. Det är viktigt att slå vakt om den traditionen av folkbildning som står fri från offentlig styrning och som är oberoende av marknadens krav på ekonomisk avkastning. Folkbildningen i Sverige är mycket omfattande och verksamheten har kunnat växa fram och spela en så betydelsefull roll just tack vare dess oberoende ställning till offentliga myndigheter och det formella utbildningssystemet. Med en offentlig grundfinansiering och avsevärt subventionerad verksamhet har bildningsverksamheten kunnat tillgängliggöras även för resurssvaga och bildningsovana grupper i samhället. Detta har också möjliggjort att folkbildningen kunnat anta ett så brett uppdrag, vilket blivit dess styrka.

SKL erfar att behovet av icke-formella bildningsstrukturer ökar i takt med att utbildningsnivån i befolkningen ökar. Lärande och bildning ingår naturligt i de flesta människors vardag. Konventionella såväl som icke-konventionella medier, ökar i sin tur efterfrågan och behovet av kollektiva bildningsprocesser – hur de kommer att struktureras blir en fråga för framtidens bildningsorganisationer att praktiskt lösa. Stort mått av innovation och förnyelse inom det icke-formella bildningsområdet behövs dock och kommer säkert också att komma till stånd i ett samhälle som bygger på kunskap och kommunikationsteknologi. Utmaningen ligger i att ge breda möjligheter för alla som vill delta och särskilt aktivt försöka nå dem som saknar kännedom om bildningsverksamheten. Bildningsorganisationernas förmåga att navigera i en föränderlig omvärld gentemot olika myndigheter och myndighetsnivåer, europeiskt, nationellt, regionalt och lokalt kommer troligen att bli av största vikt framöver.

Ansvarsfördelning mellan de offentliga myndighetsnivåerna i Sverige

SKL ställer sig bakom riksdagens uttryckta syn att myndighetsnivåerna har ett gemensamt ansvar för bildningsverksamheten i Sverige. Förutsättningarna för en grundläggande struktur av bildningsverksamhet bör säkerställas i Sveriges alla landsting och kommuner. Samtidigt måste det finnas tydliga samhällsvinster för såväl landsting som kommuner med att ge ekonomiskt stöd.

Kommunerna har av lång tradition givit ekonomiska bidrag till studieförbunden. Historiskt förklarar också det grundläggande kommunala stödet den landsomfattande studiecirkelverksamheten. Att så många som 20 kommuner idag helt avvecklat stödet och att det samlade kommunala stödet minskat så kraftigt över åren innebär naturligtvis stora förändringar för studieförbundens möjlighet att bedriva sin verksamhet. På det sättet blir förutsättningarna att bedriva bildningsverksamhet mycket olika i olika kommuner som kanske till och med gränsar till varandra. Det leder bl.a. till att invånare i en kommun med ringa eller ingen bildningsverksamhet deltar i bildningsverksamhet i en annan kommun. Men, vi kan konstatera att, där företrädare för studieförbund saknas lokalt, saknas oftast och följdriktigt också bevekelsegrunderna för ett kommunalt stöd. Detta riskerar således att bli en självförstärkande negativ spiral.

Landstingen har på motsvarande sätt tagit ett grundläggande ansvar för folkhögskolorna, både de egna och de rörelsedrivna. För folkhögskolorna är de ekonomiska villkoren än mer styrande för skolornas förmåga att driva en bra verksamhet, då verksamheten ofta inrymmer förvaltandet av byggnader,

studerandeboenden, konferensmiljöer. Mot den bakgrunden har landstingen kollektivt tagit ansvar för finansiella insatser för skolorna, i form av ägartillskott för de egna, bidrag till rörelsedrivna skolor samt systemet med ersättning till skolor utanför det egna territoriet som tar emot ”utomlänsstuderanden” (interkommunal ersättning). Det sistnämnda som ett sätt att understödja rörligheten bland studerande och stimulera skolors antagningar utanför regionen. Det samlade landstingsanslaget till folkhögskolorna är till stora delar intakt men i skenet av ett allt mer mångfacetterat utbildningsutbud och varierande lärandeformer bland skolorna ökar svårigheterna att hålla samman bidrags- och ersättningsystemen. En viss tendens till prioritering av egna skolor framför rörelsedrivna kan mot den bakgrunden skönjas i aktuell statistik.

Sveriges Kommuner och Landsting antagande av rekommendation för den interkommunala ersättningen har utgått från att landstingen gemensamt och ömsesidigt äger ett intresse i såväl ägande som stöd till rörelseskolor. Det faktum att ett antal landsting idag saknar egna folkhögskolor såväl som att flera landsting helt eller delvis frångår systemet med interkommunal ersättning skapar dock på sikt en ohållbar situation för alla parter.

- *SKL anser att det behövs lokala och regionala arenor/mötesplatser för kontinuerlig dialog - om samhällsvinster med bildningsverksamhet och motiv för stöd - mellan folkbildningens organisationer och kommuner/landsting*

Kommunerna och bildningsverksamhet

Studieförbunden utgör den huvudsakliga organisatören av bildningsverksamhet lokalt runt om i Sverige och är främst inom amatörkulturen ojämförbart störst som facilitator. Verksamheten består följdriktigt av de bildningsmetoder som premieras i statsbidragssystemet. Det finns dock en växande andel verksamhet som iscensätts och/eller finansieras med andra utgångspunkter, såsom projekt, uppdrag och samarbeten. Denna del skulle kunna vara en delförklaring i den sjunkande kommunala bidragsgivningen, resursöverföringen från kommunerna får en annan mer överenskommelse-/avtalsbaserad karaktär.

Frågan kan dock ställas om det vikande kommunala grundbidragen till folkbildning är ett tecken på att kommunerna aktivt ”väljer bort” folkbildningen alternativt om de ”passivt undlåter att välja” folkbildningen. Det första skulle då vara ett tecken på att bildningsverksamheten är inaktuell eller ointressant för kommunala investeringar, det andra att folkbildningen inte kan konkurrera i den kommunala utgiftskatalogen.

SKL vill framhålla synsättet att ekonomiskt stöd till bildningsverksamhet är just *investeringar* i lokalsamhället (och regionen). Investeringar i ett levande civilsamhälle som borgar för sociala mötesplatser, för bildning och lärande, som erbjuder olika grupper i samhället infrastruktur för förkovran i egen valda intressen. Där den klassiska bildningsverksamheten ligger i förgrunden med människors växande, individuellt och i grupp, i fokus.

Men investeringar ska också göras med urskiljning och bör innehålla kvalitativa bedömningar för att de ska vara motiverade. Således kan investeringar i kvalitetsmässigt dålig bildningsverksamhet ifrågasättas. SKL menar därför att det är dags för ett omtag i ”relationsbyggandet” mellan kommuner och studieförbund. Det finns ingen anledning att ändra på det som fungerar bra, vilket kommunal bidragsgivning gör på många håll i landet. Men i många kommuner vilar idag ett ansvar på såväl den kommunala organisationen som på studieförbunden att inleda en dialog som blir fruktbar, som primärt inte handlar

om bidrag utan om samhällsutmaningar. Endast på det sättet kan offentliga investeringar motiveras framöver.

I de flesta kommuner är bildningsbidragen en naturlig fråga inom kulturbudgeten med sin historia från utbyggnaden av kultursektorn under 1970-tal. Den bredare nationella kulturpolitiken har idag förnyats och är till sin form en arena för kulturpolitisk dialog mellan parter inom kultursektorn. Denna utveckling kommer på sikt kommer att ställa kommunerna inför krav på förnyade arbetssätt och strategier. Det är viktigt att dessa förändringar också inkluderar bildningsorganisationerna.

- *SKL anser att kommunala stödmodeller till folkbildning och studieförbund bör utformas så att kvalitativa såväl som kvantitativa dimensioner av bildningsverksamhet tillvaratas*

Landstingen och bildningsverksamhet

Folkhögskoleverksamheten har successivt utvecklats över tid och intar idag många gånger en viktig resurs för såväl den *regionala utvecklingen* - med utbildningar kopplade till kreativa näringar, utbildningar inom ”nyckelyrken”, samt i egenskap av den stora arbetsplats och institution man utgör för regionen och närområdet, kanske i synnerhet för gles- och landsbygd. Vidare bär folkhögskolor i allt större utsträckning särskilda uppdrag för de som ej avslutat studier i grund- och gymnasieskola men också när det gäller nyanlända asylsökande, ensamkommande flyktingbarn.

Speciellt fokus vill SKL lägga på det faktum att folkhögskolornas utbildningsverksamhet är kostnadsfri för deltagaren och att utbildningar och kurser vänder sig till sökande från hela landet. Det finns anledning att framhålla folkhögskolesystemets fria och flexibla roll i ett växande utbildningssamhälle. Folkhögskolorna, och folkbildningen i stort, har under lång tid utgjort en naturlig samarbetspartner för regering och statliga myndigheter vid nationella satsningar, vilket givit skolorna erfarenhet och kunskap att ställa om inriktning och härbärgera större projekt.

Under tid som det regionala utvecklingsansvaret decentraliserats runt om i Sverige har folkhögskolorna i allt större utsträckning blivit en del därav. Landstingens modeller för bidragsgivning och samspel med skolor i sitt territorium skiljer sig åt över landet från ett tidigare historiskt läge där normalreglementen för bidragsgivning utfärdats nationellt. Från folkbildningsorganisationerna i Sverige har det fram tills nyligen också uttryckligen efterfrågats en följsamhet bland landstingen till den statliga bidragsmodellen. I nuvarande samhällsförändringar uppstår möjligheter för folkhögskolor att ta en aktiv roll, att vara med och sätta agendan för den regionala och lokala utvecklingen, aktivt bidra till en regional arbetsmarknads- och utbildningsstrategi, men också i att stödja brobyggande mellan förtroendevalda och medborgare, bilda opinioner och verka för demokratisk debatt. Några skolor är där redan nu och samspelet med landstingen har därför gjorts konstruktivt och framåtsyftande. På andra ställen vilar bidragsgivningen på en mer traditionell grund där stöd ges efter volymen av kurser och deltagare. Angreppssätten har båda sina för och nackdelar, fördelen med den förra är återigen förekomsten av en helt nödvändig dialog/samspel mellan parterna.

- *SKL anser att folkbildningen och folkhögskolorna bör ta plats i det regionala utvecklingsarbetet och aktivt bidra vid utformningen av regionala utvecklingsstrategier*

Kulturpolitiken och bildningen

Både studieförbunden och folkhögskolorna är centrala kulturverksamheter på lokal och regional nivå. Studieförbundens verksamhet består i mycket stor utsträckning av kultur i bredare mening och är en av de större amatörkulturorganisatorerna i Sverige. Folkhögskolornas kulturlinjer och estetiska utbildningar är viktiga plattformar för bildning och vidareutbildning inom konst- och kulturområdet. Folkhögskolornas estetiska linjer fungerar som förberedelser för många som vill söka vidare till de estetiska högskolorna.

Regionaliseringen inom kulturområdet genom kultursamverkansmodellen pekar tydligt ut civilsamhället tillsammans med representanter för kulturskaparna som samrådsparter för landsting och regioner. Det är nu 16 län som gått in i modellen och från och med januari 2013 går ytterligare fyra län med. SKL har genom olika nätverk och konferenser dragit slutsatsen att civilsamhället i form av ideella kulturaktörer, studieförbund och rörelsedrivna folkhögskolor är intresserade att medverka i de regionala dialogerna. Kritik har ibland framförts att möten förlagts på dagtid vilket många gånger innebär hinder för civilsamhället att medverka. Med lite medvetenhet från den regionala nivån går det relativt enkelt att hitta lösningar på sådana problem. Ett avsevärt större dilemma är, trots att civilsamhället tydligt är utpekad i både kulturproposition och förordningen, att det saknas statliga medel inom ramen för kultursamverkansmodellen. Stat, regioner och kommuner vill att civilsamhället ska finnas med i det regionala strategiska kulturplaneringsarbetet, men då måste det finnas ett ekonomiskt incitament för civilsamhället och det är helt avhängigt att staten avsätter medel för detta.

- *SKL anser att civilsamhälle och bildningsorganisationer bör ta plats vid framtagande av regionala kulturplaner och aktivt delta i det regionala och lokala kulturutvecklingsarbetet*

En framtida rollfördelning i den nationella folkbildningspolitiken

Konstruktionen för den statliga bidragsgivningen, där Folkbildningsrådet, en förening i ”myndighets ställe”, utför myndighetsuppgifter, säkrar folkbildningens självständighet och är oberoende från politisk styrning. Folkbildningsrådets medlemsorganisationer – Folkbildningsförbundet, Rörelsefolk högskolornas intresseorganisation och SKL – äger i FBR tillsammans ett ansvar att förvalta och fördela de statliga bidragen och se till att statens syften med bidragen förverkligas. Konstruktionen har fungerat över två decennier och har sina för- och nackdelar. Framst bör man se konstruktionen i ljuset av den mycket omfattande verksamhet som folkbildningens organisationer utför runt om i Sverige, vilket torde ge konstruktionen ett gott betyg.

Emellertid har det direkt och indirekt framförts kritik mot konstruktionen, senast i form av Riksrevisionens genomlysning av syftet med statsbidragen till studieförbunden. De brister som Riksrevisionen uppmärksammade pekade bland annat mot frånvaron av kvalitativa inslag i bidragsgivningen till förmån för premiering av volym vilket i sig inte borde vara förenligt med de statliga syftena.

SKL ställer sig bakom riksdagsbeslutet från 2006 som säger att statsbidragsfördelning bör innehålla kvalitativa fördelningskriterier. Detta har dock visat sig vara ytterst svårt att genomföra inom ramen för FBR – då och då presenteras visserligen förslag till kvalitativa mekanismer för framtida statsbidragsmodellerna för studieförbund respektive folkhögskolor men dessa har än så länge inte vunnit gemensamt gehör inom folkbildningsfamiljen.

SKL respekterar givetvis folkbildningens egna oberoende vägval beträffande fördelningssystemet för statsbidragen. Det ställer dock den intressekonflikt som latent finns mellan anslagsgivning och anslagsmottagande på sin spets - SKL bedömer att bidragsgivande myndigheter på alla nivåer samfällt efterfrågar kvalitativa dimensioner i bidragsgivningen. Ett tydliggörande och distinktion av vad bidragen från olika nivåer bör syfta till är sålunda på sin plats.

SKL ser det som önskvärt att det kommunala och landstingskommunala stödet i högre grad utformas som ett komplement till det statliga grundstödet. Där statsstödet så långt som möjligt stimulerar folkbildningsorganisationerna att upprätthålla organisationsstruktur och verksamhet över landets olika delar kan det kommunala respektive landstingskommunala stödets primära syfte istället inriktas på en tydlig samverkan med ambitionen att göra bildningsverksamheten lokalt och regionalt betydelsefull.

SKL välkomnar egna initiativ från folkbildningsorganisationerna där nya grepp tas för samspel mellan parterna lokalt och regionalt. Folkbildningsförbundets studie under 2010/2011 om den kommunala bidragsgivningen som resulterade i slutrapporten "Läge för dialog" är i det sammanhanget värt att lyfta fram. Kunskaperna från arbetet bör ligga till grund för framtida utvecklingsarbeten.

- *SKL anser att en tydligare rollfördelning mellan myndighetsnivåerna explicit behöver diskuteras och accepteras av alla berörda parter.*

3. SKL kommer att

En folkbildningspolitikens "new deal"

Folkbildningspolitiken i Sverige bygger på traditioner som tog sin form under förra seklets mitt. Under uppbyggnadstiden av de starka kommunerna och landstingen, 60-70-tal, delade dessa många gånger dagordning om prioriterade samhällsutmaningar med folkrörelsernas organisationer, däribland studieförbund och folkhögskolor. Det blev i sammanhanget viktigt för kommuner och landsting att söka enhetliga system för bidragsgivning till bildningsverksamheter som gjorde det egalt var och med vilka utgångspunkter de verkade. Det fanns också tydliga krav på förutsägbara finansieringsströmmar och rättvisa villkor från bidragsmottagare i den ideella sektorn. Sen 90-talets början har det dessutom funnits en explicit koppling mellan Folkbildningsrådets bidragsgivning och kommuner/landstings bidragsgivning, under en period var det även den officiella hållningen från Folkbildningsrådet.

Förutsättningarna för denna likformighet dels mellan bidragsgivande nivåer, dels över landet som helhet, har radikalt förändrats. Folkhögskolor och studieförbund är vid sidan av sina klassiska folkbildningsuppdrag idag även aktörer på en utbildningsmarknad, projektägare för sociala- och integrations-, utbildnings- och arbetsmarknadsinsatser, driftoperatörer av sociala verksamheter och mötesplatser och mycket mer. Bildningsorganisationerna är väl lämpade att ta sig an så vida samhällsuppdrag då bildningsidealet står för en grund/utgångspunkt i arbetet. SKL menar att det är i en sådan riktning som landsting och kommuner torde behöva arbeta i framtiden för att ta sig an och lösa braskande samhällsproblem, där man själv inte vill, kan eller är kompetent att lösa uppgiften.

En sådan inriktning måste börja bygga på ett nytt förhållningssätt till bildningens organisationer över landet; ett förhållningssätt där ansvarstagandet för kommuner och landsting istället för att ensidigt handla om folkbildningens finansiering (såsom riksdagen slår fast) handlar om att uppmärksamma och

samspele med bildningsorganisationer för de samhällsutmaningar som ska lösas. Det innebär vidare att om inte folkbildningen löser några samhällsutmaningar så är inte heller samspelet motiverat, men det innebär å andra sidan att den kommunala/landstingskommunala synen på vad som är god samhällsutveckling öppet måste diskuteras i dialog med bildningens företrädare.

Det fordrar mer av renodlade roller och att parterna var för sig tar ansvar för ett konstruktivt samspel, *inte* att kommuner/landsting tar ansvar för bildningens existens. SKL vill direkt avfärda tendenser till att kommunala/landstingskommunala bidrag ses som ett grundläggande organisationsstöd – bidrag/stöd till bildning bör ges för att bildningsverksamhet just är det bästa redskapet för att möta aktuella behov och problem – och det menar förbundet, finns det mycket goda argument för.

Mot bakgrund av detta ser SKL det som nödvändigt med fem övergripande åtgärder som syftar till att renodla roller, förstärka samspelets former samt tydliggöra bildningsorganisationernas betydelse i samhällsutvecklingen.

SKL kommer att:

- intensifiera sitt eget arbete i syfte att stödja utveckling och förnyelse av kommun- och landstingsstrategier inom folkbildningspolitiken och att stärka deras roll som finansiärer av/bidragsgivare till folkbildningen
- verka för att de offentligägda folkhögskolornas intressen organiseras så att gruppens samlade inflytande och direkta representation i Folkbildningsrådet stärks och så att gruppen vid tidpunkten för SKLs nästa kongress 2015 tydligare kan ikläda sig rollen som skolornas samlade företrädare
- omgående stödja/initiera en diskussion mellan landstings-/regionföreträdare respektive folkhögskoleföreträdare för att finna framtida former för ett mellan landstingen/regionerna gemensamt finansierat "mobilitetsstöd" (det som idag utgör systemet för interkommunal ersättning) med avsikten att ett sådant system fungerar från och med 2016

SKL vill vidare:

- samverka med berörda parter inom folkbildningspolitiken för att finna ändamålsenliga former för hantering av den framtida statliga bidragsgivningen efter 2015
- att ett nationellt utvecklingsarbete initieras som stödjer framtagandet av "nya kommunala stödmodeller" för samspel, dialog och stöd från kommun till studieförbund/bildningsorganisationer. SKL föreslår att regeringen efter den nu pågående folkbildningsutredningen, presenterar förslag/avsätter medel för ett sådant utvecklingsarbete. Arbetet bör syfta till att "bredda" den kommunala samspelsrepertoaren med studieförbund/bildningsorganisationer men samtidigt slå vakt om verksamhetens ideella bas,
- att även staten avsätter medel för civilsamhälle och bildningsorganisationer inom ramen för kultursamverkansmodellen så att en reell medverkan från dessa kan komma till stånd.

SKL och folkbildningspolitiken

Sommaren 2012 fattade SKL:s styrelse beslut om detta dokument kring folkbildningspolitiken.

Förbundet har en betydelsefull roll att spela inom folkbildningspolitiken, dels som instiftare av och medlemsorganisation i Folkbildningsrådet som på statens uppdrag fördelar de statliga bidragen till folkbildningens organisationer, dels som den samlade företrädaren för kommunala och landstingskommunala bidrags-/anslagsgivare. Två uppdrag, med emellanåt oförenliga intressen, samlade på SKL.

SKL förmedlar i dokumentet ett antal önskvärda reformer inom folkbildningsområdet som syftar till ett ökat engagemang och ökade incitament för kommuner och landsting att verka inom det folkbildningspolitiska området.

Förbundet uttrycker också sin vilja att de offentligägda folkhögskolornas stärks i sin egen organisering så att de tydligare kan ikläda sig rollen som skolornas samlade företrädare inom Folkbildningsrådet.

Upplysningar om innehållet
Fredrik Gunnarsson, fredrik.gunnarsson@skl.se

© Sveriges Kommuner och Landsting, 2012
Bestnr: 5280

Beställ eller ladda ner på www.skl.se/publikationer. Bestnr: 5280